

Petri György

## NE MONDD, HOGY NEM

Hogy hiányzol: nyilvánvalóan helytelen.  
 Valamiként az is, ha én neked.  
 Torolni kellene pár szubrutint.  
 Kikap-bekap. Az uresjáratok  
 helyébe: nyelvtanulás, kórogás,  
 elmaradt tanulmányok bepótlása:  
 pl. „A filmművészet kezdetei”,  
 „Az algebra és a keres-  
 kedelmi aritmetika összefü-  
 ggése. Számrendszerek”. Baromi érdekes.  
 Nem? Hát akkor mi? Folyton úgyse lehet.  
 Egy férfi részről. Ebben a korban.  
 Meg nem is kell mindig.  
 Ámbár. Olyan szép vagy.  
 És nekem viszonylag  
 kevés időm van hátra  
 (ehhez viszont: nem lehet viszonyulni).  
 Tehát? Tehát semmi. Vársz vagy várlak.  
 Különben az újságok is  
 elég érdekesek, meg a megélnékült  
 reménytelenség, ami ahhoz képest,  
 mikor csak pangtunk, pangtunk,  
 mégiscsak, ugye?  
 Ugye? Ugye?  
 Azért most mégiscsak jobb?

## REGGELI

Jacques Prévert költeménye nyomán

Kávét önt a csészébe  
 Tejet önt a kávéba  
 Cukrot a tejeskávéba  
 Kiüssza a tejeskávét  
 Anélkül hogy rám nézne  
 Anélkül hogy egy szót szólna  
 Kimossa a csészéjét

Amiben a kávéja volt  
 Amiben a kávéjához a tej volt  
 Amiben a tejeskávéjához a cukor volt  
 Rágyújt  
 Karikát fúj füstből  
 Anélkül hogy rám nézne  
 Anélkül hogy egy szót szólna  
 Hamut pöccent  
 A hamutartóba  
 Kifújja a füstöt  
 Hamut pöccent  
 Anélkül hogy rám nézne  
 Anélkül hogy egy szót szólna  
 Kifújja a füstöt  
 És elnyomja a hamutartóban  
 A cigaretta végét  
 Esőkabátot vesz  
 Mivelhog esik  
 Veszi a kalapját  
 Anélkül hogy rám nézne  
 Anélkül hogy egy szót szólna  
 Megy ki az esőbe  
 Az esőkabátjában kalapjában  
 Anélkül hogy és anélkül hogy  
 És én a kezembe  
 Fogom a halántékomat  
 És sírok.

Rakovszky Zsuzsa

---

## ÖREGASSZONY

Azt hiszik, meghalok hamar. Csak higgyék.  
 Énbennem már nincs, ami elromoljon.  
 Nincs egy fogam, a mellem levették – nincs, amit még  
 megrághat az idő rajtam. Nagy horgas orrom,  
 nagy homlokom: jóformán csak fejem van,  
 akár a Liszt Ferencnek – otthon, a zongorán állt  
 a többi porfogó közt, lánykoromban.  
 Mint az üveg a csontom. Mintha valami tálcát  
 emelgetnék, olyan óvatosan szedem föl  
 ágyból, székből. Nem értem, miért ne maradna így hús,